

Pomohlo mi znát příběhy ostatních patientek

Jana Zámečnicková si v polovině těhotenství nahmatala bulku v prsu. V krátké době pak následovala vyšetření, která prokázala diagnózu – karcinom. Je obdivuhodné, jak svou situaci zvládla: absolvovala operaci, chemoterapii, porod zdravého syna. Na základě svých zkušeností se rozhodla zúčastnit se kampaně projektu Bellis, který pomáhá mladým pacientkám s anamnézou karcinomu prsu. Kampaně bude zveřejněna na jaře 2024. Jsme velmi vděční za tento velmi osobní rozhovor pro Medicínu po promoci.

Co byste sama o sobě řekla z doby před onemocněním?

Před onemocněním jsem byla spokojená jak v soukromém životě, tak i má práce mě bavila. S partnerem jsme rádi cestovali a těšili jsme se na příchod miminka.

Jak všechno začalo?

Vše začalo na konci července v roce 2019, zhruba v polovině těhotenství. Při sprchování jsem si nahmatala bulku v prsu, bylo to někdy na konci týdne. Naštěstí jsem hned v pondělí měla naplánovanou kontrolu u své gynekoložky. Paní doktorka mi napsala žádanku na ultrazvuk, s ohledem na nález a těhotenství mě objednali do pár dní. Na ultrazvuku se jim nález nezdál, proto jsem absolvovala biopsii a zhruba týden nato mi byla, bohužel, sdělena diagnóza rakoviny prsu.

Měla jste tedy velké štěstí na lékaře. Je to tak?

Určitě ano, od mé skvělé gynekoložky, která mě naštěstí ihned poslala na další vyšetření. V mamacentru se následně snažili najít pro mě co nejkratší termíny jak na ultrazvuk, tak na biopsii. Paní doktorka, která mi pak sdělovala diagnózu, byla moc milá a empatická. Do péče si mě poté přebrali lékaři ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady, kde proběhla další vyšetření, operace a následně i léčba a porod. Do FNKV doteď docházím na pravidelné kontroly.

Co se vám honilo hlavou, když jste se dozvěděla diagnózu?

Cítila jsem obrovskou beznaděj, strach z toho, co se bude dít, jak budu léčbu zvládat. Bála jsem se o miminko, měla jsem strach, že se nevyklím a neuvidím syna vyrůstat. Bála jsem se i toho, jaké to bude žít bez prsu, jaké to bude nějakou

dobu nemít vlasy, jak to bude všechno snášet partner a rodina. Těch myšlenek se člověku honí hlavou strašně moc.

Měla jste od začátku dost informací? Od koho?

Dalo by se říct, že ano. Lékaři se mnou vše probrali. Navíc jsem od své kamarádky dostala kontakt na skvělou maminku, která si prošla stejnou diagnózou v těhotenství rok přede mnou. Byla jsem s ní v kontaktu průběžně v podstatě po celou dobu léčby a její nadhled, humor a zkušenost mi moc pomáhaly. Ta mě odkázala na skupinu Bellis, ke které jsem se připojila. Je to projekt Aliance žen s rakovinou prsu zaměřující se na podporu mladých patientek, které procházejí nebo si prošly léčbou. V této skupině si patientky sdílejí své zkušenosti a příběhy. To mi pomohlo v přístupu k informacím, a proto jsem cítila, že v tom nejsem sama, což je vlastně i motto Bellisek: „Nejsi na to sama, jsme tady pro tebe.“

Co pro vás bylo nejtěžší?

Nejtěžší bylo snažit se myslet pozitivně – když se ocitnete v takové situaci, tak to není vůbec jednoduché. Měla jsem však obrovskou podporu od svých rodičů, partnera a jeho rodiny a svých přátel. Ale to nejhlavnější, snažila jsem se kvůli synovi, který velkou část léčby absolvoval se mnou, byl to můj statečný parták, už když byl v bříšku.

Měla léčba nějaké komplikace? Jak jste se cítila v průběhu léčby?

Řekla bych, že ne nějaké zásadní, spíše takové ty běžné při tomto typu léčby. Začalo se operací, pak jsem měla celkem 16 chemoterapií, z první série jsem tři ze čtyř dostala v těhotenství, které naštěstí probíhalo jinak bez komplikací. Čtvrtou chemoterapii jsem dostala po porodu. Musím zařukat,

„To je fotografie, kdy už jsem byla po operaci a první chemoterapii. Zrovna jsem přišla od kadeřnice, protože mi už začínaly padat vlasy a potřebovala jsem je hodně zkrátit. Tento účes mi vydržel asi tři dny, protože pak už to padání vlasů zrychlilo.“

Foto: archiv Jany Zámečnickové

že mi po nich nebylo nějak zásadně špatně, nezvracela jsem, bylo mi nevolno, ale dalo se to vydržet, byla jsem hodně unavená. Druhá série chemoterapií, kterých bylo 12 v týdenních intervalech, byla lepší, špatně mi nebylo, jen jsem byla vždy po aplikaci extrémně unavená. Na první z této série jsem měla alergickou reakci, museli ji zastavit, než se mi udělá dobře, pak ji pomaličku pouštěli a už bylo vše ok. Následující aplikace už naštěstí proběhly bez komplikací, ale strach jsem pak měla pokaždé. V tomto období mi hodně klesaly bílé krvinky, takže jsem dostávala injekce na podporu jejich tvorby, po těchto injekcích jsem mívala takový chřipkový stav, bolest svalů, kloubů a celého těla, ale pomáhaly mi.

Jak probíhal porod?

S ohledem na co nejefektivnější naplánování léčby mi bylo doporučeno vyvolat porod v ukončeném 37. týdnu

těhotenství. Vše proběhlo bez komplikací, porodila jsem přirozeně a narodil se nám krásný zdravý syn. Měl dokonce víc vlasů než já 😊. Poporodní rekonvalescence proběhla standardně, bez komplikací.

Proč jste se rozhodla vstoupit do kampaně Bellisek?

Protože já sama jsem vnímala, když jsem si procházela léčbou, jak je pro mě důležité znát i příběhy ostatních pacientek. A myslím, že je třeba upozorňovat také na to, že mohou onemocnět i ženy, které jsou zrovna těhotné, kojí, jsou mladé, a které dokonce ani nemusí mít rakovinu prsu v rodinné anamnéze, tak jako jsem ji neměla ani já. A čím dříve se na to přijde, tím je mnohem lepší šance na uzdravení a celkovou prognózu do budoucna.

Marta Šimůnková